

אשמורה

אשמורה ראשונה.

הרי נצרת משתטחים בנבנוניהם כפגרים ענקיים של חיות-בראשית משוננות. הרי-הקפיצה הזוה שוכב בלועו הפעור והאפל.

כוש-לילה עטר בכסות שחורו את כל המושב המשתרע בקשתו הפתוחה. רק אי-שם, מבתים ספורים, נוצצים ורומזים אשים בודדים כהים וקלושים.

עבודת-יום קשה ומפרכת עשתה את שלה. האני שים שקועים בתרדמה.

דומיה. רק אי-בזה תשמע נביחת כלב ויש אשר יתנגב סוד-שיח השומרים; הסובבים בעגול זעזעורים על יד הבית.

„שומר מה מלילה? שומר מה מלילה?“ — — — שקט.

פתאום יריה עמומה. אחת-שתי-שלוש. יריות רבות זו אחרי זו. תכופות וצלולות.

ולפתע — בים-בים-בים! — צלילים חכופים, מכשרי-אסון, מדרדרים ונופלים בכבדים; הפעמון, — עדי-הראיה הער לכל חיי-הכפר, — מצלצל יבבות ונבון כות: סכנה! על משמר החיים, בְּנֵי-אדם!

בהלה. קן הנמלים הנרדם התנער. האם האויב בבית, פה בכפר? בכל אופן הוא נמצא בקרבת מקום. קרוב מאד.

לחשד-רחש. אנשים ועים כצללים בחשכת-הליל, אצים-רצים לעמוד על משמרותיהם. סנצנצים חזיזי-יריות וכדורי-השודדים עפים בשריקה מחתם להבא; ויש אשר האנשים בדרך עברם נופלים ומשתמזזים על הקרקע.

ברור הדבר — השודדים המתנפלים — מעבר לכביש, במזרע הקרובה. והידים סצרות מהושיע.

הדגעים — שעות; והנה היריות נראות ומניעות מצד צפון, מכיוון הרי נצרת.

בנראה, עזבו השודדים את מזרע וחוזרים על עס-ביהם במהירות.

הלב רוטט. האם סרה אסון?

ותיבה, — עפות ומתרוטטות למעלה סמורע קסימות מנוונות. סימן לסכנה. קוראים לעזרה.

ורק כעבור חצי שעה צורחים מסבור ההרים שופ-רת אומן, ומנצנצים בעיני-האש שלהם ברצועת-הכביש אבטומובילים אחדים הגולשים מנצרת.

כרגיל, לאתר זמן. — אולם —

למה לאנשי מזרע נשק, והרי הם מתלוננים טמש בצל המשטרה והם קרובים כל כך לנצרת, אשר תגן עליהם בכל עת ובכל שעה? — כה נאום השלטונות.

בכל-עת ובכל שעה! הפעם, ברוך השם, היו הפרי דות כפרתם של האנשים, אשר באורח פלא נצלו ממות. ומחר?

הפקר!

כפר ילדים, מזרע — התנפלות אחרי התנפלות. הא תעמוד סוף-סוף הממשלה על המאה, האם תתקן סוף-סוף את המעוות — התתן סוף-סוף נשק לנקודות-הישוב להגן על עצמם ועל רכושם מפני שודדים ומרצחים?

עד מתי, עד מתי? האם לא הניעה עוד השעה?

נחום איש גמז